

Pane, s tebou jsem hotov jít i do vězení a na smrt (L 22,33). Kdyby všichni od tebe odpadli, já nikdy ne! (Mt 26,33). I kdybych měl s tebou umřít nezapřu tě (Mt 26,36).

MATOUŠOVO EVANGELIUM 27,57-60

⁵⁷Když nastal večer, přišel zámožný člověk z Arimatie, jménem Josef, který také patřil k Ježíšovým učedníkům. ⁵⁸Ten přišel k Pilátovi a požádal o Ježíšovo tělo. Pilát přikázal, aby mu je dali. ⁵⁹Josef tělo přijal, zavinul je do čistého plátna ⁶⁰a položil je do svého nového hrobu, který měl vytesaný ke skále; ke vchodu přivalil veliký kámen a odešel.

Milé sestry a milí bratři v Kristu.

Je pátek večer po setmění. Římsí vojáci z jeruzalémské posádky se skryli do temného šera krčmy kde se opíjejí palestinským vínem, aby spláchli pachůt nepříjemné povinnosti přibít na kříž odsouzené a čekat u nich až podlehnou mukám. Jedenáct Ježíšových učedníků využívá noční temnotu jako skryš, aby si na ně jejich nepřátelé nevzpomněli a nechtěli je zavřít do temnice. Dvanáctý si sám se sebou neví rady a nakonec skončí v temnotě beznadějněho konce svou vlastní rukou. Všichni ostatní v Jeruzalémě slaví svátek Veliké noci, kdy veliký Bůh JSEM, KTERÝ JSEM vyvedl svůj lid z temnoty otroctví na světlo svobody. Od temných egyptských hrobů k sluncem zalité Zaslíbené zemi.

A z temnoty, která teď už všude vládne se náhle vynořuje muž. Nečekaně a neočekávaně. Sám dosud rád využíval temnoty a za Ježíšem chodíval právě jen v noci, aby ho nikdo neviděl a nevyšlo na světlo, že je Ježíšovým tajným posluchačem. Josef z Arimatie je muž významný, bohatý a vlivný. Jeho slovo má váhu mezi zákoníky a farizeji, ale i mezi prostými lidmi. Vždyť jeho moudrost i bohatství jsou projevem Hospodinova požehnání. Ale on sám měl pocit, že jeho dobrá pověst mezi lidmi by potměněla, kdyby se na světle, před očima všech, stýkal s takovým člověkem, jakým je Ježíš. Sice ho stále cosi na Ježíšových kázáních lákalo, jeho slovo mu připadalo světlé a nadějně, ale na druhou stranu si nebyl sám v sobě jist, zda dění kolem něho nakonec nepovede spíše k temnotě. A pořád váhal nad tím zda to stojí za to, se k Ježíšovi a jeho učení přihlásit veřejně. Vyjít se svojí vírou a důvěrou z temnoty na světlo.

Josef z Arimatie není ve své vnitřní rozpolcenosti jediný. Ježíšova slova o lásce k bližnímu zněla a znějí mnoha lidem dobře a správně. Milovat svého bližního vede k vzájemné úctě a toleranci, k lepšímu životu zde na zemi. K dobrým vztahům se sousedy v domě, se spolužáky ve škole, s kolegy v zaměstnání, s cestujícími v autobuse. Je to cesta k nalezení světlejší stránky života a potlačení a opuštění té temné. Že to tak je, to si uvědomujeme snad skoro všichni. Ale současně si moc dobře uvědomujeme, že něco takového je v podstatě mezi námi nereálné, nerealizovatelné. Nedokážeme takovou představu uskutečnit. Tolik lásky v sobě přece jenom nemáme, abychom

dokázali milovat každého bližního jako sebe sama po celý čas. Jednoznačně je to způsobeno tím, že většinou opomíjíme první část Ježíšových slov: „Hospodin, Bůh náš, jest jediný Pán, miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své duše, z celé své mysli a z celé své síly!“ Bez naplnění této první části největších přikázání je všechno snažení o lásku k bližnímu marné. Skutečně se to nedaří, když chybí důvěra v toho, který sám je láska. To je problém i starých Izraelců, když na cestě pouští raději touží po hrobech v Egyptě, po návratu do temnoty než po pokračování v cestě dál. Protože nevěří a nedůvěřují Bohu celou svou osobností. Proto je jim pořád milejší stará známá temnota než naděje nového světla. A proto také nakonec zůstávají kdesi na půl cestě, na poušti, kde svůj hrob postupně nacházejí ti, kteří nevěřili a reptali. Nechali si zatemnit mozky představou, že v temnotě starého života to bylo lepší než na cestě k nové zemi a novému nebi. Volí raději jistotu temného hrobu s věčnou smrtí než neznámo cesty k Bohu. Vidíme z toho, že bez skutečné důvěry a otevřenosti srdce pro světlo Božího slova zůstává člověk skrytý v temnotě. Tak to také je s Josefem z Arimatie. Tak nějak to bývá s každým z nás.

Po celý Ježíšův život to Josef takhle nějak praktikoval. Věděl o něm, potkával se s ním, občas se k němu přiblížil o něco víc, ale pak se zase stáhl do bezpečné vzdálenosti, do šera nenápadnosti. Jako to dělalo mnoho dalších lidí tenkrát a jako to dělají i dnes. Ale teď už je to jinak. Ježíš je mrtev. Jeho deklarovaná a praktikovaná touha po upřímné lásce mezi Bohem a lidmi i mezi lidmi navzájem ho dovedla na kříž. Umírá mnohými nenáviděn, dalšími posmíván, vlastními opuštěn. Obklopen nepřátelsky naladěným okolím. Děje se to těsně před svátečním dnem, který měl být plný radosti a chválení, připomínkou veliké noci, kdy do temnoty otroctví pro Boží lid zazářilo světlo svobody Hospodinovy přítomnosti. Josef je náhle ve zcela jiné situaci než byl kdy dřív. Vlastně to vypadá, že temnota, ve které se sám doposud skrýval, do které unikal, tak ta teď dokonale zvítězila. Pohltila světlo, Slovo, překryla ho a učinila neviditelným. Zůstává jen temnota, které už patří všechno. A z této vítězně se rozlévající temnoty se náhle a nečekaně vynořuje muž - Josef z Arimatie. Jeho skrývaná sympatie, neviditelné sepětí, propojení s Ježíšovými slovy, s jeho zvěstí, tu náhle vychází na světlo. Z temnoty září nová víra, která se probudila k životu. Josef jde a hlásí se k Ježíšovi. Tím, že bere jeho mrtvé tělo a ukládá je do svého vlastního hrobu. Hlásí se k tomu potupnému a zneváženému muži i k jeho slovům a k dílu. K tomu, který byl okolím vnímán jako Bohem zlořečený, když skončil na dřevě. Tak je to v Zákoně. Zlořečený je „kdo umírá na kůlu, zlořečený Hospodinem“. Josef však dobře rozpoznává, že teď už patří k tomu, jehož vlastní nepřijali, ale vyvrhli ven, do nejtemnější možné temnoty - do smrti.

Může se nám zdát, že teď už je pozdě. Ježíš tu není a tak z Josefova prozření on sám nemá nic. Dá se namítnout, že to si měl tedy chlapec rozmyslet dřív. Takhle propásl svoji příležitost a teď už s tím nic nenadělá. Ale tak to není. Josef z Arimatie přece kráčí v Ježíšových stopách. Následuje

ho. Navazuje na jeho dílo. Pochopil, o co tu doopravdy jde. Ujímá se toho, který je všemi opuštěný. Ujímá se nejmenšího z bratrů, posmívaného a poníženého.

A tak i v temné a tragické páteční chvíli přece jenom září světélko naděje. Hrob je sice pevně uzavřen kamenem a v něm odpočívá Ježíšovo tělo zabalené v plátnech a hlídané vojáky, ale Ježíšovo dílo, kázání nezůstalo bez odezvy, bez vlivu. Jeho oběť na kříži probudila k životu novou víru, která vychází z temnoty na světlo a koná. A to je krásné, světlé, radostné. Amen.

MODLITBA PO KÁZÁNÍ

Pane Ježíši Kriste

Ty jsi světlo našich životů. Nedej nám skončit v temnotě hříchu, ale pozvedni nás k sobě do světla, abychom našli věčný život, který k nám září skrze tvoji oběť na kříži. Amen.

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane a Otče náš

Děkujeme ti za vše, co se pro nás o Velikonocích děje. Rozumíme tomu jen z části, ale věříme, že všechno je pro naše dobro.

Chceme se svých životech dát ovlivnit těmito událostmi a chceme být solidární s trpícími, pomáhat svým blízkým a podporovat i ty, kteří jsou nám vzdáleni. Prosíme, dej nám k tomu všemu sílu.

Prosíme v této chvíli za všechny, kteří jsou vystaveni nějakému utrpení. Prosíme zejména za ty, kteří žijí v oblastech, kde se lidé nenávidí - ať je to z jakéhokoliv důvodu. Prosíme za ty, kteří jsou uprostřed válek a atentátů a kteří nemají jistotu co bude zítra. Prosíme za všechny nemocné a postižené i za ty, kteří trpí bolestmi. Prosíme také za ty, kteří o ně pečují. Dávej jim sílu a nadějný výhled do budoucnosti.

Děkujeme ti za zvěst Velikého pátku, že jsi tak miloval svět, že jsi našel cestu k jeho vykoupení. Děkujeme za tichost, trpělivost a pokoru našeho drahého Spasitele, který snášel všechny bolesti i hrůzy svého utrpení, aby nás vysvobodil z úzkosti a věčného trápení. Dej nám srdce vděčná, abychom nezapomínali na tu velikou oběť Pána Ježíše Krista za nás přinesenou, ale abychom v srdci ctném a dobrém přinášeli jemu hojné ovoce vděčnosti. Dávej nám i pokoru a trpělivost v našich bolestech, které se ani zdaleka nevyrovnají utrpení našeho Pána.

Dej ať dokážeme odolat pokušení ubližovat, oplácet, mstít se a těšit se ze způsobené bolesti. Dej ať nás nepřemáhá touha vždy a ve všem a za jakoukoliv cenu zvítězit nad druhým. Dokázat svoji moc, sílu, převahu. Vymaž z našich srdcí i myslí zvrácenou touhu po panování a ovládání a veď nás k pokoře a úctě před veškerým tvým stvořením. Jeho dokonalostí, nádherou, pestrostí a nekonečností.

Nyní ve chvíli ztišení přijmi, prosíme, tiché modlitby, ve kterých doplníme k našim prosbám konkrétní tváře a jména...

Odpusť nám, kdykoliv jsme reptali proti svému údělu, a dej nám pokoj a radost ze spasení svého. Slyš a vyslyš i naše společné pokorné prosby pro lásku svou, zjevenou v Kristu Ježíši, Pánu našem: Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé, přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. Neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé jest království i moc i sláva na věky. Amen.